

дошелъ. Учителѣтъ безъ да губи врѣме, извѣсти на мѣстното правителство. Къщата на М. Стоенчевъ бѣше край-селото. Познати отъ всекъждѣ идваха и прѣсѣдяваха защото бѣше извѣстна за гостилница. Г. Николовъ като подаде писмото не на Мариновъ надписъ, (понеже всекога тѣй се адресираха писмата съ чувдъ, или непознатъ адресъ) той (Маринъ) накара въ слугата си да растопи малко сжчи-кжбрусь въ една паница и като намокри писмото, то почерня, и, тѣй го прочете; но ката узна, че не е за него. проводи Г. Николовъ и брата си да го занесатъ въ Орѣховица на учителѣтъ Пановъ. Тѣ безъ забава отидоха и намѣриха Панова, на когото прѣдадаха писмото, Той като го прочете и като видѣ, че и за него не бѣше, отпрати Г. Николовъ до Къщата на Арабаджиевъ, въ сжщото село, дѣто се прикрива въ Ст. Стамболовъ. Стамболовъ распитваше Г. Николовъ за всичко подробно; но той нищо повече не знаеше, а само познаваше Нена, койго му вручи писмото. За връщане назадъ, за да прѣдпази Георгия отъ полицейско прѣслѣдванне, подписа му и подпечата на турски тескерето, като му заржча, да дойде подиръ единъ денъ до дѣто стане заседание. Той се върна пакъ въ Лѣсковецъ. Слѣдъ единъ денъ прѣстояванне, отиде въ Орѣховица въ къщата на Арабаджиевъ и като хлопаше, дойде отъ кафенето нѣкой си Тодоръ който му казавъ: „ако и ти си отъ сжщитѣ (готовитѣ за въстание) да отидеши по този рѣдъ въ една отворена върта, всички-тъ сж тамъ въ градината и готови да излѣзатъ.“ Но той не повѣрва, а си продължаваше да хлопа. Пакъ сжщата жена, която и по-прѣди го посрѣбница, излѣзе и му каза да почака. После излѣзе Пановъ и му даде писмо адресирано: *Братия Симеонови въ Сливенъ*, и му каза, че той и дядо Никола Хаинчанина, който